

Den skäggiga Geten. Långskagg.

Det var en gång en get som hade långt ^{långt} skägg. Den hade tre killingar. Så kom det snö på marken. Geten tittade ut genom fönstret. Det kom en vindpust och ruskade ner löven från träden. Hon bad killingarna stanna inne, medan hon gick ut och åt löv, så skulle hon ha så ^{god och} kraftig mjölk, när hon kom in igen. Hon bad dem också att regla dörren och ^{sade} att om någon bad dem om att få komma in, så gjorde de klokast att be honom sticka in foten, så att de kunde se på foten om det ^{verkligt} var deras mor som var där.

Haren och räven och vargen var där ute. Haren kom till dörren. "Vem är där vid dörren?" ^{frågade} killingarna. "Jag är ~~den skäggiga~~ ^{Långskagg} geten. Släpp in mig!" ^{sade} haren. "Stick in din fot, så ^{får} vi ^{se} igen om det är vår mors fot!" ^{sade} de. Haren stack in sin fot. En av killingarna fick fatt i en yxa. Han högg av foten på haren, och den sprang åstad på tre ben och stortjöt.

Sen kom räven till dörren. "Vem är det som är vid dörren?" ^{frågade} killingarna. "Jag är ~~den skäggiga~~ ^{Långskagg} geten, släpp in mig!" ^{sade} räven. "Stick in din fot, så ^{får} vi ^{se} igen om det är vår mors fot!" Rävnen stack in sin tass. En av killingarna fick fatt i yxan och högg av foten på räven, så att han sprang sin väg på tre ben och stortjöt.

Sen kom vargen till dörren. "Vem är det som är vid dörren?" ^{frågade} killingarna. "Jag är ~~den skäggiga~~ ^{Långskagg} geten, släpp in mig!" ^{sade} vargen. "Stick in din fot, så ^{får} vi ^{se} igen om det är vår mors fot!" Vargen stack in sin stora raggiga tass. Då trodde killingarna att det var deras mor som var där, och de öppnade för henne. Men vargen tog genast de tre killingarna med sig och

tänkte äta upp dem så snart han blev hungrig.

Sen kom deras mor till dörren och inte kunde hon hitta killingarna. Hon började gråta. Så gick hon upp på taket till harens hus och där började hon skrapa ner smuts och sot på spisen. "Vem är det där oppe som inte låter mig sitta i fred vid elden eller att koka min gryta?" ^{sade} ~~sa~~ haren. "Rudderuddera, rudderuddera, rudderuddera", ^{sade} ~~sa~~ geten och gick sin väg.

Sen gick hon upp på taket till rävens hus och började skrapa smuts och sot ner på spisen. "Vem är det där oppe som inte låter mig koka min gryta?" ^{sade} ~~sa~~ räven. "Rudderuddera, rudderuddera, rudderuddera", ^{sade} ~~sa~~ geten igen.

Sen gick hon bort på taket på vargens hus och började skrapa ner smuts och sot på spisen. "Vem är det där oppe som inte låter mig koka min gryta?" ^{sade} ~~sa~~ vargen. "Rudderuddera, rudderuddera, rudderuddera", ^{sade} ~~sa~~ geten. "Kom ner och ät lite kött", ^{sade} ~~sa~~ vargen.

Geten kom ner och hon började äta köttet. Men hon kunde inte få ner ett dugg, för det var inte nog salt på det. Då ^{sade} ~~sa~~ vargen att det fanns en stor säck salt hos räven. Vargen och geten gick dit och såg säcken hänga på grytkroken.

Geten bad vargen stiga upp på hennes horn och det gjorde han. Då gav geten en stöt med hornen under vargens hjärta, så att vargen föll ner död med det samma.

Sen gick geten in i vargens stuga, då hon vände tillbaka, och där fann hon sina tre killingar. Sen tog hon dem med sig hem, och det behöver inte sägas att de allesamman var hjärtans glada.

Laoghaire mac Crimthinn ^{resa} besök
till Maigh Meall

(från Gammlagaeliska)

En dag ~~från~~ tiden för länge sedan var Connachts folk samlad till rådsförsamling vid Eanloch på Maigh Ai. Det var Crimtheann Cas som var kung över dem på den tiden. De stannade i miölet den natten och då de steg upp tidigt på följande dags morgon, syntes en ståtlig krigare komma till dem genom dimman. ~~blev~~ En purpurfärgad ~~svart~~ mantel var fempaldt svept omkring honom. Han hade två fem-eggade spjut i sin hand. En sköld med gyllene rand, ett svärd med gyllene skida vid häftet, och hans guldgula hår föll i lockar ner på hans bröst.

"Välkommen denne man välkommen till eder," sade Laoghaire Liobháin mac Crimthinn, den förnämste unge man som fanns i Connacht.

"Ett välkommen till den kämpe, som vi ej känner," sade han till fämlingen.

Han svarade honom! "Jag är Eder mykhet tacksam."

"Varför har du kommit hit?" sade Laoghaire.

"Jag har kommit för att be Eder om en skara män," sade han.

"Och varifrån kommer du?"

"Jag är en av sidhe-männen" sade han. "och Fiachy ^{och Fiachy} är mitt namn. Hela min historia ^(och min historia) är den att Eochard har råvat bort med sig min hustru. Sedan jag hade slagit honom i en stor drabbning, följde hon honom hans broder ~~son~~ Gall mac Duibh ^{hans} till ett hus tillhörigt hans broder ~~son~~ Gall mac Duibh, som är kung på Maigh Mealls berg. Jag utkämpade sju drabbningar mot honom, men jag blev besegrad i dem alla. En ny strid har bestämts

A 632:4

Till i dag, och det är för att be eder om stöd och hjälp, som jag har kommit till eder. Till var och en man som vill följa mig skall jag som belöning ge rikligt med guld och silver. Efter att ha sagt detta vände han ~~om~~ och gick sin väg. "Det skulle ^{rikligt} vara skamligt av oss att ej hjälpa den mannen," sade Laochaire, och han följde efter honom tillsammans med femtio kämpar. Fiachna dök ner i sjön och de följde honom. Då fick de se en fästning och en här ansikte mot ansikte beredd att strida mot dem. Fiachna gick fram före dem till borgen sjöls, där de såg två härdingar. "Jag har lyktan med mig," sade Laochaire. "Jag och mina femtio kämpar skall ^{bereda} deras ^(hjärtning) anfall ^{att} nederlag."

"Det är bra," sade den andre härdingen; "vi är redo att kämpa ~~till~~ ^{mot} er."

Strax blev det ~~en~~ ^{en} och stöttes kamp och kullslagsning mellan de två skaderna. Det blev ^{ett} en bitter och våldsam strid mellan dem. Men vid slutet av striden, sedan Goll och hans femtio män hade ~~fattit till~~ ^{stapat} för dem, kom Laochaire och ^{hans} skara alla ~~skaderna~~ ^{ut} ur den blodiga striden utan minsta skräma från dem. Då bröt motståndet samman för dem och de ~~företade~~ ^{flydde} fienden och krossade fienden. "Var finns kvinnan?" sade Laochaire, och Fiachna

sade att hon var inne i Maighe Mealls borg och omgiven av trupper.

"Stanna här, så skall jag med mina femtio män gå till anfall mot dem," sade Laochaire, och så dagade de åstad. De beredde sig att gå till ~~borgen~~ ^{borgen} och Laochaire ropade till dess förvarare: "Det är fröga gagn att göra motstånd. Er konung är fallen, Edra stormän är döda. Låten denna kvinna komma ut, så skall ni undslippa oskadda!"

Så skedde, och då hon kom ut reciterade hon den sång som kallas "Eochaidh Amlabhais dotters klagan" (hon som var Fiachnas hustru).

Laochaire återvände i sällskap med henne och han lade hennes hand i Fiachnas hand. Laochaire gifte sig den natten med Deos Greine (Saltan) Fiachnas dotter. Hans femtio kämpar gifte sig med femtio andra

69

At 632:5 kvinnor och de stannade tillsammans ett helt år.

"Låt oss gå för att få nyheter om vårt land," sade Laoqhaine då.

"Om ni önskar komma tillbaka," sade Fiachna, "så tag med er hästar, men stig för allt, världen icke av dem."

De gjorde så. De gick istad tills de kom till den församling, där Connachtarna var efter årets slut för att klaga över den skara som plöteligen syntes slampa dem. Connachtarna rusade upp mot dem för att hälsa dem välkomna, men Laoqhaine utropade: Kom oss icke nära! Det är för att säga farväl som vi är här!

"Lämna mig inte" sade Crimtheanns fader, "du skall ha kungadömet över Connachtarna, och deras guld och silver, deras hästar och deras tyglar, deras stolta kvinnor och allt annat, men övergiv mig icke!"

Men Laoqhaine vände om bort från dem och gav sig åter in i sidh-riket, där han alltså dess med Fiachna delar kungamakten i sidh-landet.

(s. 10)

A 632:6

Skallernas Juvellernas Lock Lön

Den är den sjö som skönast är
i landet här i solens glans
många skatt för panna en här
förvaras här som freden fanns.

På brädden där det längst upp
finns femtio pansar bli och grön
på södra sidan finns också
femtio hjälmar i höghöjup.

Vid västra brädden sköldar göms
för tusen män och panna horn
och tusen breda blanka värd
och krigstrumpeten i en värd!

Vid östra brädden i fjärran
finns guld och ~~skatter~~ ^{bidragsrikt} ~~skatter~~ ^{en} ~~skatter~~ ^{no}
och skatter kommer rikligen
för varje dag på havets väg.

4. Den första saga som någorlunda berättats i Éire. Cormac an Bheath Chaoim-chatha sände bud till Finn mac Cumhaill att icke anse honom självt som man (liknande: att icke be Cormac om en enda man) om han ej självt och hans skara skulle gå att spela hurley (bairn) mot honom och hans skara. ~~De~~ ^{De} kvinnor ~~gick~~ ^{gick} åtföljande fianna och på vägen fick de se en annan skara kvinnor påda. De flesta av de vandrande kvinnorna (fiannas följe) sade att de ville tumla om i vattnet så väl som dessa andra; men den äldsta gumman illade dem sade att det var bäst för dem att vänta om hem. Och ~~hennes~~ ^{hennes} dotter ~~svorade~~ ^{svorade} henne ~~att~~ ^{att} de aldrig ~~skulle~~ ^{skulle} gå att göra någonting, som hon inte satte sig emot.

"Jag ser ett svart moln komma över himmelen", sade den gamla till dem när de var i vattnet, "och jag fruktar för att det är ett dåligt förbud". Därmed sprang de upp ur sjön och tog i största hast på sig sina kläder. När de hade klätt sig, gav de sig ästad ~~med~~ ^{med} ~~en~~ ^{en} ~~stora~~ ^{stora} ~~snabb~~ ^{snabb} ~~fart~~ ^{fart} över dala med rask fart, hoppnade på ett berg ^{över} ^{en} ^{gräsäng} och med ett springhopp över berg av den förskräckelse som kom på dem.

Inom kort hann Faircealach Talmhaidhe (den tjocke på marken) upp dem med en kyrka på sin axel och en hundvalp skällande inne i den. "Det är stor fart ni gör, kvinnor", sade han. "Hur stor fart ni har", sade kvinnorna, "så har du en annan större fart." "Jag har aldrig träffat en kvinna som fullkomligt har bekeget mig förän i dag", sade han i det han grep den gamla gummans dotter och satte in henne i kyrkan för sin egen räkning.

De andra kvinnorna gick ~~dem~~ ^{dem} hem dystra och nedslagna. Männan återvände ~~och~~ ^{och} ~~hem~~ ^{hem} och stor var deras förvåning då de inte såg eld eller värme eller något enda tecken på att det fanns någon levande människa i borgen. "Var tar det vil er, värda kvinnor?" sade

ft 632:8

Diarmuid med så hög röst han kunde ästadkomma
 "fo", sade kvinnorna, "det är så att Faircealach Tal-
 mhaithe har snappat bort från oss Glas mac Conaill
 hustru." "Å", sade Glas mac Conaill, "ingenting är vanligare
 än att någon skulle gå mig emot." "Varje kvinna i
 kushillet må göra sitt bästa att laga mat åt oss",
 sade Diarmuid, "så snart vi snart må få hem
 henne igen."

Följande dag gick de sex bästa männen i borgen
 efter sin båt och de hissade sina vita fladdrande
 segel i smasterernas röst och topp, där det brukade
 vara lupadaneer och lapadaneer, fåglar, sälar,
 stora valfiskar och havets spöormar på åroarnas
 blad och shaft och på årtiadens skovelar gjorde
 musik och förlustelse för dem.

När de kom ut ur sitt goda nedvind och
 segling, så drog de till sig flora vita långa många
breddbladiga åror och så började de rö
 starkt ~~starkt~~ stadigt och stolt. ~~Inte~~ Det var
 inte ett ~~starkt~~ tag av de röda hårda åroarna som
 i förde ~~den~~ båtens tjuhundra spän ~~in~~ i havet. De
 hamn och hägn på en vit sandstrand.
 - De drog upp båten på stranden och de fört
 den för år och dag även om de inte skulle vara
 borta från den mer än en timmes tid, av punkten
 att ~~storslän~~ skulle ~~släppa~~ den, vågorna vågga
 den, sanden sluka den eller vågarnas
 vandrare skulle lista sig till att förtusta sig
 med den.

513

Glas mac Conaill tyckte det gick långsamt
 för Diarmuid att förtas cheppet och sade till
 honom att om det hade varit hans egen
 hustru som hade råkat på villorägar
 skulle han nog ha fört det raskare.
 Det ordet retade Diarmuid. Han tog ett
 häftigt språng och gick med det språnget
 över en seling som var hög som ett hus.
 Då han gav sig i väg, sade han till dem,
 att han själv skulle gå och söka näthärbärge

At 632:9°

at dem. Då han drog vägen fram, vem skulle han möta på sin väg om inte Tréan-utlathack (den tungshoppie) som till ortens kung.

"Det är långt för Fionn och för hans skaror att komma och tränga in på min fader," sade han och med det samma som det ordet sades, grep de fatt i varandra.

De andra männen gick också för att söka nattkvarter, och det upphörde de icke med förrän de nådde kungens palats. Han kände ögnblickligen igen att de var en del av Fionns män. Han gav dem gärna huserum och han frågade dem artigt om det fanns någon annan i deras sällskap. De svarade honom att Diarmuid var med, men de visste inte vad som hade fördrygt honom. "Kanke," sade kungen, "att det är Tréan-utlathack som han har träffat samman med, och så fall," sade han, "så ~~här~~ det nog kommit till bråk dem emellan."

Strax gav de sig alla tillsamman ut att söka dem, och de fann dem nere vid hamnen i ~~strid~~ ^{strid} som två hundar; Diarmuid var under och ~~den~~ ^{den} ~~and~~ ^{and} håll fast i den andres laka, och ~~den~~ ^{den} ~~and~~ ^{and} höll sin ~~motstånd~~ ^{motstånd} i näsan. De måste elicka en tung ~~fast~~ ^{fast} med röd eld emellan dem för att skilja dem åt. De lockade dem därefter med sig hem och placerade dem i två skilda rum. På morgonen följande dag fanns det i hela huset två som var vänligare mot varandra än de.

De hissade åter sina segel till återfärd och när de seglade vägen fram, mötte de på sin väg en väldig väsparasande (Arracht) i sin båt. Han frågade dem om de var

514
?ft 632:10

syna pultifruaskar (gärdesmyggar) från Eire. "Jag skall säga (bot(?)) sade Diarmuid," att du snart skall få besked om det"; och som han sagt det ordet till honom, tog han ett språng från sitt eget skepp om bord på en Arrachtuiske skepps. Men han hade ej för gjort det än Arrachtuiske tog en hand mot hans haka och med den stöt han gav honom, satte han honom oräkneliga mil från hemmet. Trean-uallach gjorde ett språng över sina trimmar och eggen av sitt värt och tog med sig Diarmuid tillbaka om bord. Han gjorde det andra språnget och grep Arrachtuiske, och med den klämning han gav honom, gjorde han två hälften av hans rygg och sade på samma gång, att där fick han besked om Eires gärdesmyggar.

Efter att allt detta var gjort begav sig "gärdesmyggarna" och Trean-uallach tillsammans ästad, och vart kom de här om inte till en hamn i Fairchalach Talmhairde's rike. ^{hög} Dess mitt fanns Connalls hustru. Trean-uallach gick ästad och tog med sig en skara av kvinnorna mot skeppet; men inte för var det gjort än Caslan Iarainn kom efter honom och förde dem med sig tillbaka. Alla följde Caslan Iarainn och dödade honom. De utvalde alla vackra kvinnor som de fann vid lovet och ~~antände~~ satte därefter eld på ^{skutan} ~~skutan~~ dem. Man behöver ej säga att Glas mac Conaill var glad över att hans hustru var mitt i landet dem. Så snart ^{de hade} ~~var~~ sak i ordning, seglade de hem till Eire.

För länge sedan var det en kung. Han hade en enda dötter som hette Gráinne. Grunagach na gCleas gick förbi för att för bort Gráinne. Kungen satte vaktern vid portarna, och två vakter som hette Donnmac an Dubhphraoich och Dubhmac an Dubhphraoich att vaka över rummet om natten.

Det kom ett fågelbo på husets tak. Fågeln började sjunga där, och till slut för vakterna i sömn. Då kom Grunagach na gCleas och förde bort Gráinne. När dagen blev ljus, steg kungen upp för att se hur vakterna hade skött sig. Han gick till den första porten och vakterna sov. Därpå gick han till den andra porten och vakterna sov. Sedan gick han till alla de tre portarna och han fann alla vakterna sovande. Därifrån gick han till rummet; han fann de båda vakterna sovande med sina huvuden vilande mot sina svärd. Han såg in i bädden och Gráinne fanns inte där.

Han gav då till ett rop och väckte vakterna. Donnmac an Dubhphraoich och Dubhmac an Dubhphraoich sade att de skulle gå och söka upp Gráinne. De gick ästad till Grá Skogens röda hundens lilla hus. Där stannade de till morgnans

Husfadern sade att Grunagach na gCleas hade varit här i går ^{och} att skulle vara där den natten. När de stod i begrepp att gå på morgnen, sade mannen till dem: "Den största svårighet ni råkar ut för, ropa på mig, så skall jag vara hos er."

Därpå gick de vidare och på kvällen kom de till en liten stuga. De stannade där till morgnen. Husfadern här sade åter att Grunagach na gCleas hade varit där föregående kväll och att de skulle vara där den natten.

De steg upp tidigt på morgnen. Och då de stod i begrepp att gå, sade mannen till dem: "Den största svårighet som ni råkar ut för, ropa på mig, så skall jag vara hos er!"

Därpå gick de åter vidare och på kvällen kom de till en liten stuga. "Hundra välkomna för er, Donnmac an Dubhphraoich och Dubhmac an Dubhphraoich! Grunagach na gCleas var här i går kväll."

(16)

A 632: 19.

och ni skall vara här i natt", sade mannen. Och när
de på morgonen stod i begrepp att gå, sade han till
dem: "Den största svårighet som ni råkar ut för,
kopa på mig, så skall jag vara hos er."

Därpå gick de åter vidare och på kvällen kom
de till en liten stuga. Husfadern sade att Grnagachen
hade varit här i går kväll och att de skulle stanna
den natten. De gick till vila och de sov gott hela natten.
När de på morgnastod i begrepp att ge sig i väg, sade mannen
att de icke skulle finna Grainne förän dimma och mörker
skulle komma, och att de måste gå upp på ett högt berg.

Därpå gick de ästad och det kom ett stort mörker
över dem. Till slut gick de se ett litet hus. De gick fram till
det. De knackade på dörren, och vem öppnade dörren för
dem om inte Grainne. Då blev de mycket glada.

Grainne sade att Grnagachen var ute på strövtag
och att han skulle döda dem om han finge syn på dem.
De lyfte upp en stenhäll som var vid eldstaden. De gick
mer under stenhällen. De hade inte länge varit där
förän Grnagachen kom. Han gav till ett högt skrik (vrid)
vid dörren: "Fuit, fuit, feasög! Jag känner lukten
av en tjuvaktig irländare här inne!"

(517)

"Å! det är bara jag som bränner fjäder", sade Grainne.

"Kanske det," sade han.

"Var finns din själ?" frågade Grainne.

"Den finns i det där prästret bredvid dig", sade Grnagachen.

Han gick ästad morgonen därpå. De två vakterna
kom upp. De gick på vandring tills det var
lagom sent. De gick då åter mer under stenhällen.
Det dröjde sen inte länge förän Grnagachen kom.
Han gav ifrån sig ett vrid vid dörren och sade:
"Fuit, fuit, feasög! Jag känner lukten av en tjuvaktig
irländare här inne!"

"Å nej, det är bara jag som har bränt fjäder",
sade Grainne.

"Kanske det," sade han.

"Var finns din själ?" frågade Grainne.

"Den är där vid dörren", sade Grnagachen.

Tidigt på morgonen därpå gick han ästad. De båda
vakterna kom upp. De var ute på vandring tills

At 639 sid 18

blev lagom sent. Då gick de åter ner. Det drojde inte länge förrän Grunagachen kom. Han gav till ett välbehållt väl vid dörren, och sade: "Fint, fint, fläska! Jag känner lukten av en tjivaktig irländare här inne!"

"Än så vitt inte! Det var bara jag som brände huden", sade Gräinne.

"Kanske det", sade han

"Var finns din själ?" frågade Gräinne.

"Ser du det stora trädet som står där ute?" sade Grunagachen.

"Ja, det ser jag", sade Gräinne.

(5.18)

"Det finns en mus inne i det trädet. Musen har ett ägg, och min själ finns inne i det ägget. Jag dödas ej förrän Donnmbac an Dubhphraoich kommer och han sparkar till med sin fot på den där stenhällen och han drager sitt svärd tre gånger på trädet."

Därpå gick han tidigt på morgonen. De två vakterna steg upp och Donnmbac an Dubhphraoich sparkade tre gånger till stenhällen. Därefter gick han ut och drog sitt svärd tre gånger på trädet. Musen flydde förskräckt. Därefter fick de fatt i Grunagachen som hade blivit blind och de dödade honom. De satte stora påsar med pengar nere vid foten av trappan och dem tog de med sig. Därefter gav de sig i väg och Gräinne följde med dem. Därefter gav de sig hem utan dröjsmål.

Donnmbac an Dubhphraoich gifte sig med Gräinne och de var mycket lyckliga och tillräckligt rikedom. Så länge de levde.

Det var en man som bodde på den här orten hos oss, och han hade ^{inte någon försörjning} ingenting annat att passa än sig själv och sin mor. Men fast han inte det hade, så hade han tillräckligt med det för livet köpte vad undan på honom. För själv var han halvsjuk, och utan stor lust till arbete kunde han inte ta i som en annan skulle ha gjort, eller sköda ^{den} frukt som han skulle kunna på, men som han inte fick. Och eftersom många somrar hade gått över hans mors huvud så att säga, så hade hon inte kraft att passa upp honom eller hjälpa honom på något sätt med att på arbetet undan gjort.

s.19

Den onda tiden (hungerströmmen) kom och ingen hade sparat något, och Gunnman och hennes son var i svår nöd. Det fanns inga egodelar eller pengar eller lifsmedel ~~hos dem~~ hos dem eller hos någon annan till lön eller på kredit. Sonen hade inte en skymt av något som han kunde köpa en bit mat till sig själv och till sin mor, och ^{endå} hon sade till sin mor att det var fara värdt att hon måste dö.

"Varför skulle jag dö mer än du?" svarade hon.

"Jo, då vi inte har en bit att äta eller något utände eller sätt potatis att sätta i jorden" sade han, "och någon gång måste du dö, vet jag. Och är det inte då lika så gott att du döar nu som vilken annan tid som helst? Du kan inte annat än dö av hunger om du ^{bara} ligger stilla i din vä." "

"Nej ja har inget behov av döden", sade han, "och jag lämnar inte denna plats förrän det är Guds vilja att skicka efter mig."

"I så fall", sade han, "måste hitta på någon plan att se till att få en utväg så jag kan uppehålla livet på oss; ah", sade han, "om du skulle låtsas att du är skendöd, så kanske jag skulle lyckas få någon hjälp."

"Det lönar sig inte att tala med dig", sade hon, "och eftersom du måste ha ditt eget råd så är jag nöjd att göra vad som helst, som du tycker är bra."

Det var nu gott och väl. Sonen ställde i ordning ett bord i en mörk vä och vecklade ett vitt lakan

A 632:15

om sin mor och lade henne på bordet. När det var gjort
tog han mjölsäcken och vände invidan ut och skakade
mjöldammiet på hennes händer och pannan. Så att om man
säger henne så, skulle man kunna svära på att hon var död.
Därefter bar det sig ut med honom mellan de två husen och
han flagade något och vred sina händer.

9.20

"Vad är det med dig? sade en av grannhustrurna.
"Jag har fått nog", sade han; "min mor är död."
"Gud välsigne hennes själ! Hur länge är det sen hon dog?"
"Hon dog för ~~någon~~ ett par timmar sedan."
"O, stackare du, och varför har du inte talat om det för oss?"
"D, stackare du, och varför har du inte talat om det för oss?"

Gå ut till Brighid Knath och be henne komma in!
"Ack!" sade han, "det finns inte det gränta för begravnin-
det är det allra värsta tycker jag. Om det hade funnits något
as vad som behövs för en likvaka hos oss, så hade det inte
 varit så svårt, men det finns minsann ingenting. Nu
faller natten på och jag har inte ljus, inte ljusstakar, pipor
och tobak och inte en penny att köpa det för."

"Det är illa nog", sade hon, "men det kan inte hjälpas.
Småpojkarerna måste gå omkring överallt i gårdarna
så att de får samla ihop tillräckligt för hennes begravning."

Two eller tre pojkar gick omkring bland folket
och samlade ihop tre pund femton skilling
och sex penny. Det köptes ljus och pipor och
lite tobak. Vad som var över av pengarna stop-
pade kvinnans son i sin pipa, och han försäkrade
att det var en rätt bra slant han salvade på.

Grannarna i byn samlades, gamla och unga, intill likvaka.
De tillbragte en del av natten i bön och en annan del med
att prata och röka tobak. När det blev sent på natten
gick mannen och hustrurna hem och ungdomen stannade
vid likvakan till haregället. Då fick de lust att äta lite. De
satte en gryta på elden och hällde i mjölk och mjölk som de
tugit med sig och gjorde vit gröt (vähj). Så snart gröten var
kokt och grytan tagen av elden, stack kvinnans son till sin
mor med en stoppnål. Hon gav till ett skrik. Hon reste
sig upp och satt på bordet. Det var på dörren med var
enda en son var där inne, springandes och tumlande
över varandra. Ingen enda av dem vågade se
tillbaka, förrän de nådde hem med hjärtat i
kalsgroten. De hade inte förr rymt ut stugan
än sonen komnade för dörren och han och hans
mor åt den vita gröten.

521

Inte vet jag om historien är sann eller
uppdiklad. Men är den uppdiklad så är
den inte sämre för det.

Sealnuíthe Éireann, 21.

Æ 632:16

2. Éires provinser.

Connacht är priset, omän är ärtigt
Connacht det lyra utan brist;
Guld kan fås där av vandrande skald
Det är Connacht som är vetat i Irland

Fler finns det ej än tuvor på fält
Än vacker Mirkor av furstas ätt
I Uladhs, ~~land~~ de låga lannernas land
Ja, männens med sköldar och hjältehand

Hela ~~land~~ rikean är . . .

Det var ^{en kung} Eire för längesedan, men inte nu, må Gud bevara oss.

Den här kungen hade inga andra barn i livet än en enda dotter. När hon hade vuxit upp till giftnåren ålder, ^{lät} kungen förkunna att ingen skulle få henne till äkta utan den man som kungen sade "det var lögn" till. Och om den som kom på besök sade "det var lögn" till kungen skulle hans hustru huggas av honom utan dröjsmål.

Det kom hundratals som bespetsade sig på att få henne. Men, om de kom, så krekade kungen finna något fel i deras ~~ord~~, så att han tog hustrudet av hela skarven. Så ^{erit} ^{över} på det var gjort, sköttes deras hustruden ^{upp} på pålar över gården som varnagel för första nästa man.

Halva riket skulle emellertid tillfalla svärsonen om hela riket efter kungens död. Födens skull fanns det både iver och ångslan hos en hel del att försöka vinna henne. Hon valktes som en ägosten från år till år tills hon till slut fick henne att bli en transjekt utgåm.

En vacker dag kom en ung slyngel utan farbror utan resor utan medel utan mark in till kungen och sade att han kom för att tävla i hopp om att få gifta sig med kungadottern. "Det skall du gärna få", sade kungen, "om du är henne värd."

Kungen tog honom med det samma med sig in i Kältäppan. Därpå frågade han honom om han närsin hade sett finare käl än den.

"Nej", sade friaren, "men jag har sett lika bra käl som den hos min far. Jag erinrar mig", sade han, "att det ett år fanns en kälplanta hos min far. När den växte upp, var den så hög att bildade ett skydd för snö och regn, ^{för folk} som brukade fara den vägen fram på en sträcka av fjou alnar från den. De bara drog ett blad av den omkring sig. Och när den gick i frö, åt fåglarna i skyn tillräckligt mycket, för att det skulle ha räckt till utönde för hela baroniet."

"Så snart ak så vinst" sade kungen. "Det är visen lögn att kalla det för käl."

Därpå frågade han honom till potatistäppan och frågade om han närsin hade sett finare potatis.

Fr 639:18

"Nej", sade han; "men hos min far har jag sett lika bra potatis som de jag erinrar mig". "Potatis han", att vi ett år ~~höll på att~~ lägga upp potatiserna, och att vi vid samma tid hade köpt en ung suggan. Jag träffade på en potatis och jag kunde ~~inte~~ ^{inte} bakt med den på något vis. Jag fraderade en stund på vad jag skulle göra med den. Då hittade jag på att släppa suggan in i potatistappan, och jag hade inte för gjort det, än hon började äta på potatisen. Hon höll på att äta ävven tills hon hade gjort ett ~~och~~ ^{och} ~~en~~ ^{en} ~~gömsälle~~ ^{gömsälle} åt sig i potatisen, och där tunnade vi henne tills hon gav livet åt en hel kull smågrisar. Potatisen gav henne både föda och bostad.

"Ja det är inget tvivel", sade kungen, "att inte den potatisen växte utmärkt."

Därpå förde han honom till ett vetefält och frågade om han nånsin hade sett bättre vete.

"Nej", sade ynglingen, "men jag har sett vete lika bra som detta hos min far. Vi höll på att skörda ett vetefält ett år, och när vi höll på att lägga sista handen vid skörden, hoppade en rätta ut ur dit. Jag rusade skyndsamt hem för att söka rätt på min slaga, och jag började bearbeta rätten tills jag hade dödat den. Därpå drog jag försiktigt huden av den och lade den på salt tills jag fick användning för den. När vi ~~tråkade~~ ^{tråkade} veteet vid tillfälle, samlade jag omsorgsfullt in det i huden och band för med en oupplöslig kumt (satte greppet av den slinkande hemmet som bindelse på den). Jag kastade upp bördan på ryggen av en vit häst som vi hade och gav mig väg till marknaden. Jag hade ej kommit långt från hemmet förrän jag märkte att hästens ryggen ~~knäcktes~~ ^{knäcktes} av bördans tyngd. Då var jag sanneligen i ett besvärligt läge. Men det är häst med tålamod för en sak som ej kan hjälpas. Jag fattade tålamod och ~~stänk~~ ^{stänk} vad jag hade att göra. Så snart som tanken slog mig hoppade jag in över stenmuren och tog en kraftig aitiinkäpp. Den lade jag noggrant på ryggenet från öron till näsor och gjorde den bekväm för min häst. Jag adonade åter bördan och ~~gick~~ ^{gick} vidare.

Det var nu godt om väd om inte illa, tills jag nådde den gamla blyggan. Av bördans tyngd

(524)

mitt slinge

7

A 632:19

byggnaden under oss och det var ner med min häst
 och med min last. Hästen dödades på grund av
 fallnets höjd, och på grund av vördans tyngd brast
 huden. Jag stod späls vid sidan dyster och förtrivlad
 och inom kort såg jag mitt vete försvinna ned strömmen
 jag hade inte länge sett på detta då jag gav allt på en
 massa fisk som kom fram och tillbakå ^{överallt} an.
 Så snart säden hade kommit till ett visst ställe; an, blev
 den strax till en laxering. Jag rusade ner i största hast
 och kastade så fort som möjligt en stor kulle från
 fisken på flodstranden. Men jag var då så hjälplös
 nästan som en vänsin varit i fråga om att på någon
 budbärare som kunde gå med under rättelse till
 min far. Jag ^{hade} emellertid inte längre ^{med tillräck} om
 rätt sättet förrän jag tänkte att det var bäst för mig
 att gå späls. Och så gick jag ästad.

Jag var helt kort väg från hemmet, då jag mötte en räv
 och han började moira och skälla på mig. Han var så
 ursinnig, att han inte ville lämna mig en potskratts uttryck
 för mitt bövon. Det var emellertid en Guds lycka att jag
 fick tag i starka altrin-käppen och började gå på honom
 med dem tills jag lämnade honom så eländig och geandpyglad
 så jag vet inte hur jag skulle uttrycka det. Från början
 hade han ett blod i munnen och det föll ut till följd av
 bastomaden. Jag grep fatt i bladet; och vad tror du stod
 på det, vördade konung?

- "Det vet jag inte, och det är vis mer än likgiltigt", sade konung.
- "Jo, det var, vördade konung, att din far var koberde hos min far."
- "Det var lögn, och tusen gånger lögn", sade konungen.
- "Tusen tack." sade ynglingen; "så har jag vunnit dindalle."
- "Ja det har du, din slyngel", sade konungen; och måtte
 han inte få en dags glädje av dig!"

De gifte sig och deras barn och barnebarn
 ärade dem tills de måste sälja jorden och
 dess arrendatorer för på än sedan. De lovade
 då de skildes från sina egendomar att de
 skulle stanna i Eire och att de skulle
 bistå varje rörelse som skulle höja
 det i framsteg och tillkommeelse.

A 632:20

Det var en gång två män i den gamla tiden. Stóir Murchadh och Lill Murchadh kallades de. Stóir Murchadh hade tjugo pötkrentur men Lill Murchadh hade bara en enda ko. Och Stóir Murchadh dödade Lill Murchadhs ko.

Lill Murchadh började mitta i natten på huden av kon. Därefter stoppade han huden full med pengar och så gav han sig till handelsboden med den. Han frågade handelsmannen om han ville köpa ett skinn.

"Var finns det för rikedom: det?" frågade handelsmannen.

"Jo, när som helst som du skakar det, faller det pengar ur det," sade Lill Murchadh.

Handelsmannen skakade skinnets, och pengarna började falla ur det. Han frågade strax Lill Murchadh hur mycket han begärde för det.

"Min egen vikt i guld och silver," svarade han.

Handelsmannen gav honom det och därefter gick Lill Murchadh hem. Han bad en liten gosse som han hade, gå upp och hämta det lilla kvartersmätt som Stóir Murchadh hade för att han skulle kunna mäta sitt guld och silver.

"Var hur han fått guld eller silver, din slöggel?" sade Stóir Murchadh till gossen.

"Han har fullt upp av det nu," sade gossen.

Stóir Murchadh lämnade honom det lilla kvartersmättet och han sprang hem med det och Stóir Murchadh följde honom ner. Han frågade Lill Murchadh var han hade fått guldet och silver.

"På den och den platsen," sade Lill Murchadh. "För vilken hud som helst som du för det, får du din egen vikt av guld och silver."

"Om det är på det viset," sade Stóir Murchadh, "så skall det inte dröja länge innan jag för det en hop skinn så det förslår."

Han skickade sina drängar alla de präktiga kon han hade. Sen gav han sig till handelsboden med källan full med hudar.

A 632:21

"Vad är priset på hudar här i dag?" sade han, när han kom till handelsboden.

"Å, din kanalje, det är du som var här härnästigen; och det har inte mycket nytta med den hud du hade," sade handelsmannen. Han sände därpå sina karlar efter honom och det var nära att de hade slagit ihjäl hans häst.

"Jag skall minsann slå ihjäl Lille Murchath," sade han för sig själv. Därpå begav han sig till Lille Murchath och det var nära att han slog ihjäl honom.

"Å, döda mig inte mig själv!" sade Lille Murchath. "Men döda min märke, om du har lust."

Murchath Mör gav märren ett slag, så att hon föll ner död. Murchath Beag pyllde märrens hud med pengar. Mitt i natten gav han sig med märren på sina skuldror, till läkarens hus. "Jag har en märren här, doktor," sade han, "och varje gång man skakar den faller det en hög pengars ut den."

"Gott," sade läkaren. "Vad begär du för den?"

"Min egen vikt i guld och silver," sade Murchath Beag.

Det ville han och så gav han sig hem. Han skickade gossen upp till Murchath Mör efter det gröna kvartersmättet för att han skulle kunna mäta ett guld och silver med det.

"Var har du fått din nu fått guld och silver igen, den värlige kanaljen?" frågade Murchath Mör gossen.

"Han har fullt upp av det nu," svarade gossen. Murchath Mör gav gossen det gröna kvartersmättet. Gossen sprang hem med det med det samma. Murchath Mör gick efter honom och stack in sitt huvud genom dörren.

"Var har du fått det där guldet och silveret, din kanalje?" sade han till Murchath Beag.

"Jo, vilka hudar som helst som man ger till den och den läkaren, betalar han en ens egen vikt i guld och silver för."

"Om det är på det viset," sade Murchath Mör, "så skall det inte dröja länge förrän jag skall ge honom fullt upp av den varan."

Han gick hem och började slakta hästar. Därpå frände han hästhudarna till läkaren: "Herr doktor," sade han, "sover du eller vad pris gäller på hudarna här i dag?"

"Å, är det inte du den kanalje som var här härnästigen sistens?" Läkaren skickade sina karlar efter honom och det var nära att de slog ihjäl både honom och hans gamle häst.

5. 28

At 639: 216

"Ja", sade Murchadh Mör och ror sig i huvudet, "jag kan dödat mina hästar på inråtan av den där lille mannen och jag kan inte kvar mer än en gammal krake. Nu skall jag för vissa döda Murchadh Beag späta." Och så gick han med det samma för att söka upp honom.

"Å, döda mig för att det inte!" sade Murchadh Beag, när han blev gripen. "Men bind för mina ögon så att jag inte ser, och låt mig vara där tills jag dö." ^{blev blind}

Det gjorde Murchadh Mör.

Det blev en mygghet våt afton. När natten föll på, började de vilda kattorna samlas inne i klostret. En av kattorna sade att det var en ung flicka som höll på att dö men att en ringa ting kunde göra henne frisk. Han sade dessutom att det väste blod där utantill och att de skulle göra henne frisk; och en ännu bättre sak än så - att de skulle ge synen åt den blinde.

Vid dagningen gick kattorna sin väg. Murchadh Beag kom ut på sina fötter och han började gnida sina ögon med allting som kom i hans väg. Till slut fann han de rätta bladen och inom kort hade han åter två verkliga ögon.

Därpå stannade han bladen i sin friska, och så gick han till den plats där flickan låg döende. Där var en mängd människor för honom och de väntade på hennes död. Murchadh Beag bad dem lämna huset, så skulle han bota henne.

"Om du botar henne", sade husfadern, "så skall du få din egen rikt av guld och silver av mig."

Det var en läkare där och han bad om tillåtelse att stanna inne så att han skulle få se botandet, men det tillät Murchadh Beag ^{hörs} inte.

Därpå gav han flickan bladen. Hon steg upp. Hon kunde genast gå, och om en liten stund var hon alldeles frisk och färdig. Husfadern gav Murchadh Beag hans egen vikt i guld och silver som han lovat.

Därefter gick Murchadh Beag hem, och han bad gossen gå upp efter det gröna kvartersmättet igen så att han kunde mäta sitt guld och silver. Gossen gjorde som han blivit tillsagd.

Murchadh Mör frågade gossen var hans far hade fått guldet och silveret.

"Ja, det har han fått fullt upp av", svarade gossen.

530

A 632:23

Gossen kom nu med det gröna kvartersmättet
och Murchadh Mör följde efter honom. Han tittade
in genom dörren. Han förstod inte hur det kunde
komma sig att Murchadh Beag levde. Han
frågade honom, var han hade funnit guldet
och silveret.

"Det finns ingen människa som har blivit gjord
blind av en annan som inte skulle kunna få
guld och silver", sade Murchadh Beag.

Da bad Murchadh Mör honom genast att han
skulle göra honom blind. Han gjorde så och
kastade in honom i klostret. Den natten kom
tung snö och det kom en häftig förkylning på
Murchadh Mör av kylan och vätan. Slutet
på historien blev att han dog inom en vecka
och det var en god vedergrällning på den karlsen.

A 632:24

Det var en gång för länge sedan en ^{enke hustru} ~~tygman~~ som hade stora skatter och rikedomar. Ingen i ~~varifrån han hade fått sin rikedom~~, men folk sade ofta om honom: ^{han} det samlas med ~~ord~~ förgås med ord. Ja, ~~herremannen~~ ^{herremannen} hade en förvaltare som hette Pádraig. Förvaltaren hade en stor ^{uppsåtlig} ~~famild~~, och han gånge en av dem, vid namn Seánín på tjänst hos tygmannen. Seánín hade inte länge varit i tjänst förän ~~tygmannen~~ ^{herremannen} gav allt på att en hel del saker försvann från plåtan för var dag, och han sade till tjänst flickorna att vara vaksamma, så att de fick se vem som stal från honom. Så gjorde flickorna och till slut ~~kom man~~ ^{herremannen} Seánín då han var på hemväg med kapprocken full med sin husbondes tillhörigheter på sin rygga. Det var nu godt och väl och inte illa.

Följande dag kom ~~herremannens~~ ^{herremannens} förvaltarens hus. Han kallade ut honom och sade till honom att Seánín inte behagade honom vidare och att han måste sätta honom i yrkeslära.

"Och vilket yrke skulle du önska att jag sätte honom till?" sade förvaltaren.

"Det finns inte ett enda yrke som han fortare skulle lära sig än tjyvyrket" sade ~~herremannen~~ ^{herremannen}.

"Bevare oss väl! Gud förlåte dig det!" sade förvaltaren. "Bevare oss väl! Gud förlåte dig det!" sade förvaltaren.

"Harpå skulle jag sätta min son att lära tjyvyrket?"
 "Du måste göra som jag säger dig, eljes kommer du att få ångra det," sade herremannen, och det fanns inga möjligheter att göra undanflykten.

3.37

Tidigt nästa dags morgon steg förvaltaren tidigt upp. Han sadlade sin häst och sätte Seánín att rida bakom honom själv. Och så var det i väg med dem att söka en husbonde åt sonen. De hade inte hunnit långt på vägen förän de mötte en man som red på en häst som var hälften till så stor som förvaltarens.

"Gud signe", sade mannen

"Gud signe" sade förvaltaren

"Varo gäller resan?" sade mannen.

"Att söka en husbonde åt den här pojken, att skall lära honom ett yrke."

"Och om vilket yrke vill du sätta honom i lära?"

"Ett yrke som jag saunerligen har mycket lite aktning för."

At 632:25 "Och vad är det för ett yrke?"

"Bevans väl! Jag skulle skämmas att berätta det för dig. Men eftersom du råkade ställa den frågan till mig, måste jag säga att det är tjvyrket."

"Jag är just rätte mannen för dig", sade den andre mannen, "för jag är just ute och söker en pojke av den sorten. Om du överlåter honom åt mig, så går jag i god för att han skall vara perfekt hemma i yrket inom loppet av ett år."

Förvaltaren kom överens med honom, och så skildes de åt. Den stackars fadern kom bedrövad hem och han tänkte han aldrig mer skulle få återse sin kärre son. Be-träffande de båda andra, för de sin väg, och de red vidare tills de kom till en liten koja mitt i en stor skog. Mannen klap-pade på dörren och de släpptes in.

Det var två män där inne och de höll just på att rasta sig för att gå ut och plundra en herremans hus. Den förste mannen bad Seáinín att följa med dem och så beredde de ut med det samma med dem alla fyra. De stannade inte förrän de kom till ett vitt hus. De hade ingen annan möjlighet att komma in än att gå sig ner genom skor-stenen. De fick gå i en lång tlepe och satte den mot huset, och en av mannen klättrade upp på takisen. Där tillkände han Seáinín komma upp efter honom. När Seáinín hade nått takisen, band den andre mannen ett rep om hans kropp och en ~~stark~~ stark under hans arm. Därpå sade han till honom att han skulle fira ner sig genom skorstenen och att han måste fylla säcken med husets dyrbarheter utan att göra något drojsmål. När det skulle gå fort, så skulle han lägga repet om säcken och ge ett tecken att hissa upp den. Han lovade honom också att han skulle släppa ner repet igen och att han skulle dra upp Seáinín själv.

Ja, han släppte ner Seáinín, och det är inte vordning att säga att han riktigt fyllde säcken med silver och dyrbarheter. Därpå gav han tecken till mannen som var uppe vid skorstenen. Han drog i största hast upp säcken. Sen gav han sig ner och bar med sig skatten ack alla tre gav sig ögonblickligen i väg. Och de läm-nade stackars Seáinín ensam och övergiven nere vid husets ~~hög~~ eldstad.

När Seáinín inte såg repet komma ner till honom, förstod han att de hade gått i väg; och han visste inte vad i all världen han skulle ta sig till. Han satte sig likaväl inte ner att gråta eller klaga, men han fick tagi en kopp och började slå stöder möblerna i huset och göra så

(5.38)

ft 632:26

5.39

sa mycket buller som möjligt. Vad hittade han till slut i
ett horn om inte ett borkskinn. Han satte på sig skinn
och därpå började att vännas riktigt på allvar. Hus-
fadern låg i sin tjvna sömn uppe i sovrummet; men när
han hörde bullret steg han upp och frågade vem i
Herrens namn vem som var där.

"Jag är ett spöke", sade Seáinín. "Jag är här sedan
fju hundra år. Nu är min tid utlupen och jag måste gå.
När jag tänkte gå ut var dörren; och om du inte öppnar
den för mig och släpper ut mig, måste jag gå ut genom
husets taksparrar."

Herren for genast upp. Han öppnade dörren och
Seáinín for skrikande och skramande ut, så att varenda
människa måste tänka att det ~~var~~ en gäst från helvete
som var där. Han gav sig i väg utan att taga av sig
skinn
och så gick han tills han kom till korgen
mitt i skogen. Han gick förkikligt fram till ett fönster där
och tittade in. Vad fick han se där inne om inte de tre tjvorna
sitta lugnt och tryggt vid bordet och dela pengarna. Han
gjorde ~~ett~~ lite buller. En av dem tittade upp och fick se
de båda borkhornen intill fönstret. "Å", sade han, "vi
är fast nu till slut. Se, där ute är själva den onde!"

Han rusade på dörren och efter honom rusade
de två andra också ut; och de slutade inte att
springa förrän de kommit en mil från platsen.

Då gav sig Seáinín in. Han samlade upp alla pengar
som var på bordet och stoppade dem tillbaka i
säckerna. Därpå gick han ut, låste en av tjvornas
hästar som var bunden vid ett träd utanför dörren.
Han satte sig upp att rida på den och lade säcken
framför sig och red hem med det till sin far.

När fadern fick se honom komma hem, blev han
mycket häpen och frågade honom vad som hade
fört hem honom så snart.

"Jag har kommit hem", sade Seáinín, "för nu
kan jag mitt yrke. Jag är bättre tjv än han."

Följande dag fick herremannen höra att Seáinín
var hemma igen och att han var utlärd i sitt yrke
efter vad han själv påstod. Han satte genast efter
förvaltaren och frågade honom om anledningen
till att Seáinín hade kommit hem igen.

"Jo", sade förvaltaren. "Han säger att han kan sitt yrke."

"Det är bra", sade herremannen, "det skall jag snart
pröva. Gå du hem nu och säg honom att han måste
stjåla ett par hästar från min akkeri i morgon. De skall
plöja och det skall vara en man på plojen, en man
som leder hästarna och en annan man skall gå efter dem

5.40

A 632:87

med ett skjutvapen i sin hand. Om han inte kommer och
stjäl hästarna före nattens inbrätt, skall jag ha hans hals!"
"Gud bevara oss!" sade den stöckars fadern, "så vitt jag
förtäri finns det inte en man i världen som kan göra det."
"Jo, just han skall göra det," sade herremannen, "om han
kan sitt yrke."

Förfallaren gick mygghet nedslagen hem och när han
kom i närheten av huset mötte han Seáinín. Seáinín såg
att han var ledsen. "Vad är det som bekymrar dig, far?"
sade han.

"Jag har fått så mygghet jag tål," sade fadern.

"Hur hänger det ihop?" frågade Seáinín

Han berättade vad som hade hänt att göra.

"Å far! Gud bevara dig!" sade Seáinín, "Det skall
inte dröja, innan jag får det gjort."

Nästa dag gick Seáinín ästad. Han fatt i sadeln
ett halvtjuga kaminer och stoppade dem i en liten
korg. Han tog korgen på ryggen och gick till
herremannens åker där hästarna var och plöjde.
När han kom i närheten av åkern, fick han se
de båda hästarna plöja där alldeles som ~~de~~
hade berättats för hans far. En man var vid
plojen, en ~~man~~ ledde hästarna och en man
gick efter med ^{ett} skjutvapen i ~~händerna~~.

"Må Gud ~~vara~~ mig nådig!" sade Seáinín
när han såg männen. "Jag fruktar, att sistas
knappen ~~nu~~ ^{nu} ~~är~~ ^{är} gjort om aldrig för."

Det var en ~~skogsdrunge~~ i närheten av åkern.
Seáinín gick in ~~in~~ och gömde sig i den med
kamin-korgen på ryggen. När han såg männen
komma nära skogsdrungen, släppte han ut en kamin
ur korgen och efter en liten stund släppte han ut
ett par andra. Männen på åkern fick se dem.

"Min själ!" sade en av dem, "skogsdrungen
är full av kaminer."

När Seáinín hörde det, släppte han ut allt
vad han hade av kaminer i korgen. Männen
kunde inte fortsätta med arbetet. De gav sig i
väg allt vad de orkade efter kaminerna.
Då gav sig Seáinín ut ur drungen. Han tog ploj-
selarna av hästarna och så satte han sig att
rida på en av dem och höll i tygeln på de
andra och så red han hem med dem till sin far.

Nästa dag när herremannen hörde att hästarna var
stulna, sände han bud på förvaltaren,

541.

"Han har utfört det uppdraget? sade han, "men inte kan han sitt yrke än. Ge nu hem åt sig honom att han måste stjäla min egen häst ur mitt eget stall i natt. Den skall vara inne i stallet och det skall vara sex karlar som vaktar den och en annan man skall rida på den och ha ett svärd i handen. Om han inte gör detta, skall jag ha hans huvud." "

"Det är hans huvud som du vill ha!" sade fadern. "Nå Gud vara emellan oss och det onda! Så vill jag han första finns det inte en man i hela den vida världen som skulle kunna göra det."

"Jo, just han skall göra det," sade herremannen, "om han kan sitt yrke."

Fadern kom hem gråtande och klagande och då han mötte Seánin, frågade Seánin ^{om fadern} vad som kom åt honom.

"Å!" sade han, "jag har fått nog. Dina fötter är tvättade (från senaste gången) nu om allmogets fötter." Och så berättade han för honom, vad han hade att göra.

"Bevares väl! Du kan ha skämt att skratta, far, om det inte är fråga om att göra något annat. Den saken skall kvickt vara undanstökat."

När kvällen kom gick han till staden och köpte två flaskor ~~och~~ droppar med tandvreck; det var minsann något varmt som skulle frätta folk i sömn. Därefter för han hem igen och han stannade inte för än han hade kommit till herremannens stall. Så började han krypa på knäna och knän tills han var invid stalldörren. Där la han sig ner och han låg och jämrade sig tills folket i stallet hörde honom. En av dem sprang ut med en lykta i handen. Han såg någon ligga raklång i vägsörjan till utseendet död.

"Å, vid min faders hand" sade han, "här är en stackars man ute i regnet och jag punkteras för att han är död. För Guds skull kom ut och ta hand om honom!"

Two av dem rusade ut. De grep tag i armar och ben på Seánin och bar in honom till eldstaden. När de lade ner honom vid elden, hörde en av dem någonting klucka i hans ficka. Han stak ner han den och vad skulle han dra upp om inte en stor butelj.

"Å, titta pojkar!" sade han och smakade på drycken. "Titta det är spanskt vin. Det är rätta drycken att ta bort kylla och sömnicknet från oss."

A 632: 99

De började allesammans att dricka vinet, efter vad de trodde, och inom kort hade de druckit ut hela buteljyen. Då sade de att de borde vända vägfarares andra sida mot elden, och när de vände hvar om pann de den andra buteljyen i den andra faskan. Vägfarares gjorde inte en rörelse: han låtsades sova tungt.

"Å! hundrafalt beröm åt skaffaren!" sade de. "Nu har vi vad vi behöver till morgonen". Och så gav de sig att dricka upp den andra buteljyen. Därvid talade mannen som satt och red på hästen: "Drick inte upp allt", sade han, "giv en dropp till mig också."

"Du skall inte dricka en tår i kväll", sade en av dem, "om du inte kommer ner från hästen."

Han ner, och så började de dricka allesammans. Rätt snart föll den ene här och den andre där, och till slut var det inte en enda man kvar som inte sov godt på golvet. Då steg Seáinín upp. "Det var en god medicin för tandvärk", sade han för sig själv. Han löste hästen, hoppade upp på dess rygg och gav sig hem så fort han kunde.

(5.44)

När herremannen fick höra att hans häst blivit stulen, kom stor vrede över honom och han sände bud efter förvaltaren.

"Det där uppdraget har han utfört", sade han till honom.

"Ja", sade fadern "Guds hellos!"

"Men ännu beherskar han inte sitt yrke fullkomligt", sade herremannen. "Gå nu hem och säg honom att han måste stjåla lakaret ut min säng i natt. Jag skall själs valta i rummet under hela natten. En lampa skall brinna på bordet bredvid mig. Jag skall ha skjutvapen också, och jag skall skicka en kula genom den förte som kommer in. Om han inte stjålar lakaret skall jag ha hans liv; men om det är så ett han lyckas med denna gången, så ger jag honom mitt jordagods och man dötter till äkta, och jag skall lämna landet och aldrig återvända."

"Gud hjälpe oss!" sade fadern. "Han är svaret bort från mig mer än någonsin. Det är klart, att du vill ta hans liv. Det är så godt att du själs går och dödar honom minsann; för ingen i världen är i stånd att fullgöra det uppdraget."

"Han skall göra det, om han kan sitt yrke", sade herremannen.

Därpå gav den stulna fadern sig hem; och om

Åt 659:30

han var djupt nedslagen de båda andra gångerna, så var han det enkelt näre nu. Han måtte härdelens Seainin.
"Vad är det som bekymrar dig, far?" sade Seainin.
"Ack jo, alldeles tillräckligt mycket", sade fadern. "Du kommer snart att vara färdig med detta livet, och Gud hjälpe din stackars far och din mor!"

"Han brast åter ut i gråt, och det var knappt att Seainin lyckades hejda hans klagan. Till slut stannade han och han berättade för sonen vad han måste uttåla och vad han skulle få om han lyckades med sitt uppdrag.
"Gud hjälpe dig, far!" sade Seainin när han hade hört alltsammans. "Du ~~hoppas~~ har då inte mycket vett. Det där skall jag oförsigtligen utföra."

Så snart kvällen föll på, gick Seainin till en skräddare och av honom ~~ett~~ fick han låna en bild eller liknelse av en man. Skräddaren brukade ofta klä nya kläder på den här bilden för att visa dem för folket. Seainin satte gamla kläder på sig självt och en anriktsmask på bilden. Så tog han den på sin rygg och han stannade ej för än han var på herremannens tak. Han band ett rep om ett rep om bilden och släppte ner den genom ^{hålen} skerstenen.

Herremannen satt uppe i sitt rum och väntade på att Seainin skulle komma, och hade ett skjutvapen i handen. Han hörde bullret och rusade upp. Och vad fick han se om inte, som han trodde, Seainin komma ner genom skerstenen.

"Nu har jag ditt liv ~~och~~ antligen, din bov", sade han och sköt. När Seainin hörde skottet ~~släppte~~ löste han repet, och bilden föll ut på eldstaden vid herremannens fötter. Hans hustru var uppe i rummet, och hon hörde skottet.

"Vad har du gjort?" sade hon förskräckt.
"Det var en tyv här", sade han, "och jag dödade honom."
"Vad skall du nu göra?" sade hon; "Du blir väl hängd!"
"Nej det bli jag inte", sade herremannen, "ty jag skall ~~själv~~ genast gå ut och begrava honom. Kom du ner och hjälps mig; han är för tung för mig ensam."

546

Hustrun ner, och så tog de sig båda för att släpa ut liket för att begrava det. När de hade gått ut, kom Seainin ner från toppen av skerstenen. In genom dörren och upp i rummet med honom. Han gick bort till sängen och lyfte upp täcket. Så tog han lakaret, tog det under armen och så gick han ej hem till sin far.

Han hade inte hunnit långt förän de två andra kom till balken sen de begravt liket. De var trötta och förlä efter det arbetet, och tänkte gå till sängs igen. Herremannen gick till sängen och lyfte upp täcket. Lakaret var inte där.
"Vi är utskända för alltid", sade han, "lakaret är försvunnet."
Vänd!

Följande dag sände han bud på Sedinin. Han
gav honom sitt jordagods och sin dotter till äkta
som han lovadt. Han och hans hustru lämnade landet.
De skändes till den grad att de inte kunde slanna i
hemmet. Sedinin gifte sig med dottern och de tillbragte
sitt liv på ett ständsmärrikt sätt.
som det var naturligt på den

Fl 63h:31

(31)